

JIM BUTCHER

Dosarele Dresden #1

NORI DE FURTUNĂ

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

finalChapter

SF&FANTASY

Prezenta ediție a fost publicată de FinalChapter.RO în 2015

Titlul original: Storm Front

Coperta: Nicu Gherasim

Ilustrația copertei: Chris McGrath

Echipa editorială: Iulian Băbălău, Laura Chiș, Adrian Băbălău, Mariana Gherasim

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUTCHER, JIM

Nori de furtună / Jim Butcher. - Craiova : Final Chapter, 2015

ISBN 978-606-93443-0-9

821.111(73)-31=135.1

Tipar: Fedprint, București

Tiraj: 1000 exemplare

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-93443-0-9

Pentru Debbie Chester, care m-a învățat tot ce trebuia să știu de fapt despre scris. Și pentru tata, care m-a învățat tot ce trebuia să știu de fapt despre viață. Îmi lipsești, tată.

MULȚUMIRI

Mulțumirile mele speciale se îndreaptă către Caroline, Fred, Debra, Tara și Corin: fanii inițiali ai Dosarelor Dresden. Fără dorința perversă de a vă face să țipați la mine ca să scriu următorul capitol, Harry n-ar fi intrat niciodată în atâtea belele. Multe alte mulțumiri li se cuvin lui Ricia Mainhardt și lui A. J. Janschewitz, agenți excepționali și oameni de treabă, și lui Chris Ely, un tip pur și simplu priceput la toate.

Mulțumiri extra-speciale fiului meu, J. J., care, deși n-a putut s-o citească, a fost convins că tatăl lui scris o carte bună.

Și îți mulțumesc ție, Shannon, pentru prea multe lucruri ca să le-nșir. Ești îngerul meu. Într-o bună zi o să-nvăț să-mi întorc șosetele pe față înainte de a le arunca pe podeaua dormitorului.

1

L-am auzit pe poștaş apropiindu-se de ușa biroului meu cu o jumătate de oră mai devreme decât de obicei. Însoțit de zgomote neobișnuite. Pașii erau mai apăsați, mai nepăsători, și fluiera. Un tip nou. A fluierat în drum spre sediul meu, apoi a tăcut o clipă. După care a râs.

După care a bătut.

Am tresărit. Corespondența îmi parvine de obicei prin fanta pentru scrisori, în afara cazului când e recomandată. Iar recomandatele sunt realmente puține și nu-mi aduc niciodată vești bune. M-am ridicat de pe scaun și am deschis ușa.

Noul poștaş, care părea un coș de baschet cu brațe și picioare, plus un cap chel și bronzat, chicotea cu ochii la firma de pe geamul ușii. S-a uitat la mine, arătându-mi-o cu un deget încovoiat.

— Glumiți, nu?

Mi-am citit firma (din când în când mi-o schimbă câte cineva) și am clătinat din cap.

— Nu, sunt cât se poate de serios. Îmi pot primi corespondența, vă rog?

— Atunci, ăă. De genul spectacolelor, al petrecerilor, treburi d'astea?

S-a uitat pe lângă mine, de parcă s-ar fi așteptat să zărească un tigru alb, sau poate niște asistente îmbrăcate sumar dansând prin singura încăpere a sediului meu.

Am oftat, nefiind într-o dispoziție care să suporte iarăși bătaia de joc, și am întins brațul către plicul din mâna lui.

— Nu, nimic de genul ăsta. Nu organizez petreceri.

A continuat să țină strâns plicul, înclinându-și curios capul.

— Atunci ce? Sunteți un soi de ghicitor? Cărți, globuri de

cristal, alte chestii?

— Nu, i-am răspuns. Nu sunt medium.

Am tras de plic.

El nu i-a dat drumul.

— Dar ce sunteți?

— Ce scrie pe firmă?

— Harry Dresden. Vrăjitor.

— Țsta-s eu.

— Un vrăjitor adevărat? a întrebat, zâmbind cu gura până la urechi, de parcă ar fi trebuit să-i spun care era poanta. Descânțece și poțiuni? Demoni și incantații? Subtil și iute la mânie?

— Nu chiar atât de subtil.

I-am smuls plicul din mână și i-am țintuit clipboardul cu privirea.

— Vă rog, pot semna pentru corespondență?

Zâmbetul poștașului a dispărut, înlocuit de o expresie încrunțată. Mi-a întins clipboardul ca să semnez pentru primirea scrisorii (proprietarul mă avertiza din nou că întârziaseam cu chiria) și a spus:

— Sunteți țicnit. Asta sunteți. Apoi, după ce și-a recuperat clipboardul: Vă doresc o zi bună, domnule.

L-am privit îndepărtându-se.

— Tipic, am bombănit, și am închis ușa.

Numele meu e Harry Blackstone Copperfield Dresden. Îl puteți invoca pe propriul risc. Sunt vrăjitor. Îmi duc lucrările la bun sfârșit într-un birou din centru orașului Chicago. Din câte știu, sunt singurul vrăjitor profesionist din țară care-și practică meseria pe față. Mă găsiți în pagini galbene, la rubrica „Vrăjitori”. Credeți sau nu, sunt singurul de acolo. Anunțul meu sună astfel:

HARRY DRESDEN – VRĂJITOR

Găsirea obiectelor pierdute. Investigații paranormale.

Consultanță. Sfaturi. Tarife Rezonabile.

Fără Elixir ale Dragostei, Portofele Fără Fund, Petreceri sau

Alte Distracții.

O să fiți surprinși aflând câți oameni mă sună doar ca să mă-

ntrebe dacă nu glumesc. Însă dacă ați fi văzut ce-am văzut eu și dacă ați ști jumătate din ceea ce știu, v-ați întreba cum își poate imagina cineva că mă țin de glume.

Sfârșitul secolului al douăzecilea și zorii noului mileniu au fost martorii unui fenomen de genul unei renașteri a conștientizării publice a paranormalului. Mediumuri, stafii, vampiri – și tot ce vă mai trece prin cap. Oamenii încă nu-i iau în serios, dar nici tot ce ne-a promis știința nu s-a întâmplat încă. Bolile continuă să reprezinte o problemă. Foametea continuă să reprezinte o problemă. Violența, criminalitatea și războiul continuă să reprezinte alte probleme. În ciuda progresului tehnologic, lucrurile nu s-au schimbat așa cum a crezut și a sperat toată lumea că aveau să se schimbe.

Știința, cea mai răspândită religie a secolului al douăzecilea, a fost cumva întinată de exploziile navetelor spațiale, de progeniturile cocainomanelor și de generația de americani placizi, care i-au permis televiziunii să le educe copiii. Oamenii căutau ceva – dar cred că pur și simplu nu știau ce. Și, cu toate că reîncepeau să aibă ochi pentru lumea magiei și pentru misterele oculte care se aflaseră alături de ei tot timpul, încă se mai gândeau că eu nu puteam fi decât un soi de glumă.

Oricum, avusesem parte de o lună inactivă. Adică de două luni. Chiria mea pe februarie fusese plătită abia pe zece martie și părea cu puțință să dureze chiar mai mult până când aveam să achit restanța pentru luna în curs.

Avusesem parte de un singur angajament, cu o săptămână în urmă, când mă dusesem până-n Branson, Missouri, să fac cercetări în casa unui cântăreț de muzică country, posibil bântuită. Dar nu era. Clientul nu fusese încântat de răspuns și păruse încă mai puțin încântat când îi sugerasem să renunțe la toate substanțele capabile să-l aducă în stare de beție, să-ncerce să facă exerciții fizice și să doarmă, ceea ce avea să ajute la ameliorarea situației mai mult decât o exorcizare. Mi se achitaseră cheltuielile de călătorie, plus tariful pentru o oră de muncă, și plecasem însoțit de senzația că acționasem corect, etic și nerealist. Auzisem ceva mai târziu că fostul meu client angajase un medium escroc, care venise la fața locului și pusese în

scenă o ceremonie cu o grămadă de tămâie și de lumini negre¹.
Ăștia-s oamenii.

Mi-am terminat cartea și am aruncat-o în cutia PROBLEME REZOLVATE. Aveam, într-o cutie de carton de lângă birou, un morman de cărți în ediție broșată, citite și aruncate, cu cotoarele îndoite și cu paginile rupte. Mă port înfiorător de urât cu cărțile. Mă uitam la teancul celor necitite, întrebându-mă pe care s-o încep, ținând cont că de fapt n-aveam nicio treabă, când a sunat telefonul.

M-am holbat la el cu expresie relativ ursuză. Noi, vrăjitorii, suntem groaznic de meditativi. După ce a sunat a treia oară, când am apreciat că n-o să par prea nerăbdător, am ridicat receptorul și am spus:

— Dresden.

— Oh. Sunteți, ăă, Harry Dresden? Ăă, vrăjitorul?

Tonul era apologetic, ca și cum s-ar fi temut extrem de mult să nu mă insulte cumva.

Nu, m-am gândit. Sunt Harry Dresden, ăă, prăjitorul. Harry vrăjitorul e la următoarea ușă de pe coridor.

Vrăjitorii au privilegiul de a fi cu capsă pusă. Dar nu-l au și consultanții independenți cu restanțe la chirie, așa că, în loc de o replică inteligentă, m-am mulțumit să-i răspund femeii de la telefon:

— Da, doamnă. Cu ce vă pot ajuta?

— Eu, ăă, a zis ea. Nu sunt sigură. Am pierdut ceva și mă gândeam că poate sunt șanse să m-ajutați.

— Găsirea obiectelor pierdute e un domeniu special, am spus. Ce-ar trebui să caut?

A urmat o pauză încărcată de nervozitate.

— Pe soțul meu, a răspuns ea.

Avea vocea ușor răgușită, ca a unei majorete entuziaste după o competiție îndelungată, dar suficient de îngreunată de ani ca s-o plaseze în rândul adulților.

Mi s-au înălțat sprâncenele.

— Doamnă, nu sunt tocmai ceea ce s-ar numi un specialist în persoane dispărute. Ați luat legătura cu poliția sau cu un detectiv particular?

---

1 Radiații ultraviolete

— Nu, s-a grăbit ea să-mi răspundă. Ei nu fac față. Adică nu, n-am luat legătura. Oh, Doamne, e atât de complicat. Nu e ceva despre care se poate vorbi la telefon. Îmi cer scuze fiindcă v-am răpit timpul, domnule Dresden.

— Așteptați, m-am precipitat eu. Scuzați-mă, nu mi-ați spus cum vă numiți.

A urmat o altă pauză agitată, ca și cum ar fi consultat notițele înșirate pe o foaie înainte de a-mi răspunde.

— Spuneți-mi Monica.

Oamenilor care nu știu mare lucru despre vrăjitori nu le place să ne dezvăluie cum se numesc. Sunt convinși că, dacă le aude numele rostit de ei înșiși, un vrăjitor îl poate folosi împotriva lor. Și, ca să fiu sincer, au dreptate.

Trebuia să fiu cât mai politicos și mai inofensiv. Ea era gata să închidă, fiind pur și simplu nehotărâtă, iar eu aveam nevoie să fiu angajat. Probabil că eram capabil să-i găsesc bărbățulul, dacă-mi dădeam silința.

— OK, Monica, i-am spus, străduindu-mă să-mi fac vocea cât mai dulce și mai prietenoasă. Dacă ai impresia că situația e de natură senzitivă, poate treci pe la biroul meu, să stăm de vorbă. Dacă se dovedește că eu te pot ajuta cel mai bine, atunci o s-o fac, iar în caz contrar o să te îndrum către cineva care-ți poate fi de folos într-o mult mai mare măsură. Am scrâșnit din dinți și am pretins că zâmbeam. Nu te costă nimic.

Probabil că acel „nimic” a rezolvat problema, fiindcă a fost de acord să vină imediat la biroul meu și mi-a spus că putea ajunge într-o oră. Am estimat că avea să sosească pe la două și jumătate. Timp suficient ca să iau prânzul în oraș și să mă-ntorc la întâlnirea cu ea.

Telefonul a sunat din nou aproape în aceeași secundă în care-l lăsasem din mână, făcându-mă să tresar. L-am privit încordat. N-am încredere în aparatura electronică. Tot ce s-a fabricat după anii patruzeci e suspect și nu pare să aibă cine știe ce afinitate pentru mine. Luați în considerare orice: mașini, aparate radio, telefoane, televizoare, videocasetofoane – niciunul dintre ele nu pare să funcționeze așa cum trebuie pentru mine. Am răspuns cu aceeași

veselie prefăcută la care făcusem apel pentru Monica Soț-Lipsă. Nu-mi place nici măcar să folosesc creioane automate.

— Aici Dresden, vă pot ajuta?

— Harry, am nevoie de tine în Maddison în următoarele zece minute. Poți să vii aici?

Vocea de la celălalt capăt al firului era tot a unei femei, calmă, aspră, eficientă.

— Ia te uită, e locotenentul Murphy! am izbucnit, dând pe-afară de sarcasm. Și mie-mi face plăcere să te-aud. A trecut atâta timp. Oh, toată lumea e bine, foarte bine. Și ai tăi?

— Las-o pe altă dată, Harry. Aici sunt două cadavre și am nevoie de tine, s-arunci o privire.

Mi-am regăsit imediat seriozitatea. Karrin Murphy era șefa Echipii de Investigații Speciale din Centrul orașului Chicago, împluternicită de Comisarul de Poliție să se ocupe de crimele etichetate drept neobișnuite. Atacurile vampirilor, jafurile săvârșite de troli și răpirile copiilor de către spiriduși nu se potriveau prea bine într-un raport de poliție – dar, în același timp, oamenii erau atacați, copii erau furăți, bunurile erau stricate sau distruse. Și cineva trebuia să afle ce se petrecuse.

În orașul Chicago, sau mai degrabă în întreaga sa zonă metropolitană, acest cineva era Karrin Murphy. Iar eu eram atât biblioteca ei cu picioare, specializată în domeniul supranaturalului, cât și un consultant plătit al departamentului de poliție. Însă două cadavre? Până atunci nu mă mai ocupasem, pentru ea, de nimic asemănător.

— Unde ești? am întrebat-o.

— În Hotelul Madison de pe Tenth, la etajul șapte.

— Asta-i la numai un sfert de oră de mers pe jos de biroul meu.

— Deci poți ajunge aici într-un sfert de oră. Bun.

— Ăă, am spus.

M-am uitat la ceas. Monica Fără-Nume-De-Familie trebuia să sosească în mai puțin de patruzeci și cinci de minute.

— S-ar putea zice că am o întâlnire.

— Dresden, s-ar putea zice că eu am două cadavre fără niciun indiciu și fără niciun suspect, plus un ucigaș care se plimbă

nestânjenit. Întâlnirea ta poate s-aștepte.

Mi-a sărit țandăra. Mi se întâmplă uneori.

— De fapt, nu poate, am spus. Dar uite cum facem. Trec pe acolo, arunc o privire și mă-ntorc aici la timp.

— Ai luat prânzul? m-a întrebat ea.

— Ce?

A repetat întrebarea.

— Nu, am răspuns.

— Nu-l lua.

A urmat o pauză și, când a vorbit din nou, tonul pe care și-a rostit cuvintele avea ceva verzui.

— E urât.

— Cât de urâtă e povestea asta despre care vorbim, Murph?

Vocea ei s-a înmuiat, și asta m-a speriat mai tare decât orice imagine plină de sânge închegat sau de violență pe care-o poate lua moartea. Murphy era tipul original al fetei dure și se mândrea fiindcă nu dădea niciodată semne de slăbiciune.

— Urâtă, Harry. Te rog, nu-ntârzia prea mult. Băieții de la Crime Speciale abia așteaptă să treacă la lucru, îi mănâncă degetele, și știi că ție nu-ți place să se-atingă cineva de locul faptei înainte de-a arunca o privire.

— Am și plecat, i-am spus, deja în picioare și îmbrăcându-mi haina.

— Etajul șapte, mi-a reamintit ea. Ne vedem acolo.

— OK.

Am stins luminile din birou, am ieșit și am încuiat ușa în urma mea, încruntându-mă. N-aveam de unde să știu de cât timp era nevoie pentru cercetările de la locul crimei de care se ocupa Murphy și nu voiam să pierd ocazia de a sta de vorbă cu Monica Nu-mi-Pune-Întrebări. Așa că am redeschis ușa, am luat o bucată de hârtie și o pioneză, apoi am scris:

Plecat. Mă-ntorc pentru întâlnirea de la 2:30. Dresden.

Odată ce-am terminat cu asta, am pornit-o în josul scărilor. Deși sunt la etajul cinci, folosesc rareori liftul. După cum spuneam, n-am încredere în mașinării. Rămân întotdeauna în pană exact când am mai multă nevoie de ele.

În plus. Dacă aş fi fost în locul cuiva din oraşul ăsta care se folosea de magie ca să ucidă oameni, câte doi deodată, şi n-aş fi vrut să fiu prins, aş fi avut grijă să-l înlătur pe singurul vrăjitor practicant din solda departamentului de poliţie. Îmi plăceau şansele de scăpare pe care mi le oferea scara mult mai mult decât cele pe care le-aş fi avut în spaţiul îngust şi închis al liftului.

Paranoia? Probabil. Dar simplu fapt că eşti paranoic nu exclude existenţa unui demon invizibil, gata să-ţi devoreze faţa.

Seria completă a Dosarelor Dresden este în curs de apariție

#1
Nori de furtună
(Storm Front)

#2
Luna ne bună
(Fool Moon)

#3
Marele pericol
(Grave Peril)

#4
Cavalerul verii
(Summer Knight)

#5
Măștile morții
(Death Masks)

#6
Ritualuri sângeroase
(Blood Rites)

#7
Puls mortal
(Dead Beat)

#8
Vinovat
(Proven Guilty)

#9
Noapte albă
(White Night)

#10
O mică favoare
(Small Favor)

#11
Trădătorul
(Turn Coat)

#12
Schimbări
(Changes)

#13
Poveste cu fantome
(Ghost Story)

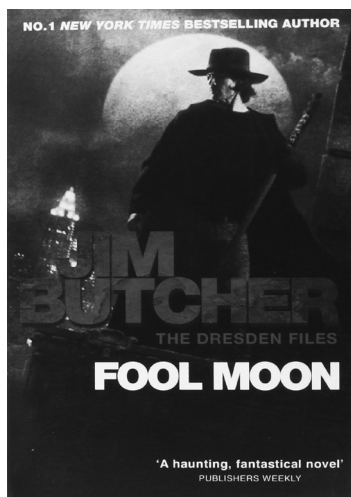
#14
Zile reci
(Cold Days)

#15
Escrocheria
(Skin Game)

Scurte povestiri
pentru dosarele Dresden
(Short Stories)

***Vizitați site-ul editurii ([http:// www.finalchapter.ro/](http://www.finalchapter.ro/))
pentru calendarul actualizat al aparițiilor în librării.***

LUNA NEBUNĂ 2

Afacerea a mers slab. De fapt, afacerea a fost moartă. Ai crede că Chicago îi oferă ceva mai multă acțiune singurului vrăjitor profesionist din cartea de telefoane. Dar în ultima vreme, Harry Dresden nu își găsește nicăieri de lucru – nici în lumea normală, nici în cea magică.

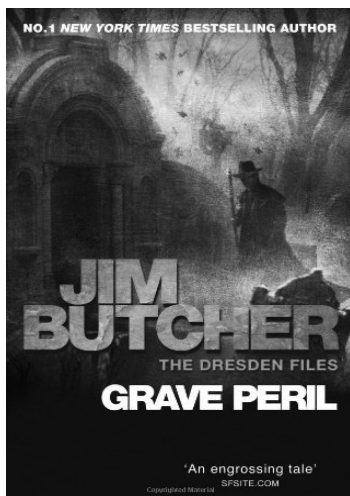
Și tocmai când părea că nu își va mai permite următoarea masă, apare o crimă ce necesită abilitățile sale supranaturale.

Un cadavru mutilat brutal. Urme de gheare misterioase. Lună plină. Ai trei șanse să ghicești – iar primele două nu se pun.

MARELE PERICOL

3

Harry Dresden a întâlnit niște inamici destul de terifianți de-a lungul carierei sale. Scorpioni giganți. Vampiri erotici. Vârcolaci psihotici. Riscurile meseriei... când ești singurul vrăjitor profesionist din Chicago...

Dar în toți anii săi ca detectiv al lumii oculte, nu a întâlnit niciodată un astfel de lucru: lumea spiritelor a înnebunit. Peste tot în Chicago fantomele creează probleme – și nu doar trântind uși și strigând ‘bau-bau’. Aceste fantome sunt în chinuri, violente și mortale. Cineva – sau ceva – le instigă să facă ravagii dincolo de mormânt. Oare din ce motiv? Și de ce majoritatea victimelor au legături cu Harry? Dacă nu va afla în curând, el însuși ar putea deveni o fantomă...

CAVALERUL VERII 4

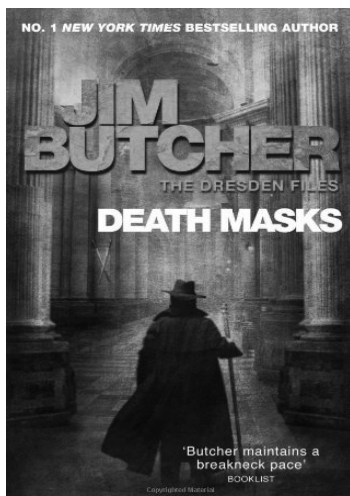

De când iubita sa a plecat din oraș pentru a-și satisface abia dobândita poftă de sânge, Harry Dresden a rămas deprimat în Chicago. Nu își poate plăti chiria, își neglijează prietenii, nici măcar nu își mai aduce aminte ultima oară când a făcut un duș.

Singurul vrăjitor profesionist din Chicago a ajuns în pragul disperării.

Iar tocmai când pare că lucrurile nu se mai pot înrăutăți, Regina Iernii din Faerie îi face lui Harry o ofertă ce nu se poate refuza, dacă vrea să se elibereze de blestemul ursitoarei. Tot ce trebuie să facă este să afle cine l-a pe ucis Cavalerul Verii, mâna dreaptă a Reginei Iernii și să-i reîntregească onoarea.

MĂȘTILE MORȚII 5

Harry Dresden, singurul vrăjitor profesionist din Chicago ar trebui să se bucure că afacerile merg bine. Dar, din păcate, acum îl așteaptă o serie de surprize neplăcute.

Un duel cu campionul tribunalului roșu al vampirilor, care trebuie să îl ucidă pe Harry ca să sfârșească războiul dintre vampiri și vrăjitori.

Harry devine ținta unor asasini profesioniști.

Disparația Giugliului din Torino...

Poliția din Chicago are nevoie de ajutorul lui Harry pentru a identifica un cadavru decapitat și fără mâini.

RITUALURI SÂNGEROASE

6

Harry Dresden a avut misiuni mai grele decât mersul sub acoperire pe platourile unui film pentru adulți. Totuși, cazul acesta se dovedește a fi mai tulburător decât se aștepta. Producatorul filmului crede că este ținta unui blestem sinistru, dar femeile din jurul său sunt cele care mor.

Harry este și mai frustrat pentru că s-a implicat în acest caz bizar, doar ca o favoare pentru Thomas – un vampir narcisist de o integritate dubioasă; și nu își poate da seama ce interes personal ar putea avea acesta în misiunea sa.

Harry este pe cale să descopere că arborele genealogic al lui Thomas ascunde o revelație șocantă, care îi va schimba viața pentru totdeauna.

Despre autor

Adept înfocat al artelor marțiale, al cărui CV include o lungă listă de abilități considerate desuete de cel puțin două sute de ani, Jim Butcher s-a îndreptat către cariera de scriitor fiindcă orice altceva l-ar fi scos probabil din minți. Locuiește în Independence, Missouri, împreună cu soția, cu fiul său și cu un câine de pază feroce. Puteți afla mai multe despre Jim vizitându-i site-ul web la adresa www.Jim-Butcher.com.

finalChapter

Editura FinalChapter.RO
Str.Anul1848, Nr.75, Craiova
0251.51.02.07
contact@finalchapter.ro
<http://www.finalchapter.ro/>
[facebook.com/FinalChapter.RO](https://www.facebook.com/FinalChapter.RO)
twitter.com/FinalChapterRO